

PREMI MATEU SEGUI PUNTAS 1989

Anar a cercar móres (conte infantil)

Na Rosa, na Clara i en Joan van decidir un dia anar a fer una volta pel camp. Estaven un poc cansats d'estar dins el poble rodejats de cases i de cotxes que feien renou i treuen fum per una coa. Així, idò, van preparar dues senalles i les ompliren de panets, xocolati i fruita, van acomiadar-se de la mare i el pare i ja van esser partits.

Quan ja eren fora del poble, no sabien per on havien de pendre:

-Mirau aquest camí! -va dir en Joan- segur que deu anar a una caseta on hi haurà aigua i arbres.

-Sí, i si surt l'amo, què? -va contestar na Clara.

A la fi van trobar un altre camí un poc polsegós que els va dur a una tanca molt verda amb dues alzines molt altes, quasi fins als núvols.

-Quedem aquí! -cridava na Rosa tota entusiasmada- aquests arbres són molt grossos i molt polits.

-Podríem fer la bereneta dalt d'una alzina, què trobau? -na Clara sempre tenia grans idees.

Els arbres eren grans i tenien ocells que vivien entre les seves branques. Els al.lots van seure una estona a l'ombra de les alzines, es miraven el cel blau amb núvols...

-Mirau aquell nivolatí, a que sembla un vaixell amb un fúnebre que treu fum?

-Sí, i a més navega pel cel blau que sembla la mar...

En Joan volia ser capità de vaixell però mai no ho havia dit a ningú.

El núvol amb l'ajuda del vent creà altres formes.

-Ara el vaixell s'ha convertit en un lleó! -cridava na Rosa- i ara, ara... és un dragó! Que divertit!

Just en aquell moment una bufada de vent xiulà i fugí entre les branques:

-Fffiu, Fffiu, Grr, Ggrrr...

-Aí! Què es açò? -va demanar en Joan.

-Es el lleó que ha baixat -na Rosa començava a tenir por.

-Au, va, no veieu que ha estat el vent?

A finals d'agost el camp comença a veure's bastant sec, el blat i la civada han estat segats i a les tanques sols hi ha rostoll i molt de llagosts.

Els tres al.lots van deixar les seves senalles davall les alzines i van anar a explorar la tanca del costat. Cada vegada que posaven el peu a terra botaven llagosts, ere d'allò més divertit veure saltar aquells animals. Les parets d'aquelles tanques eren fetes amb pedres posades unes damunt les altres, n'hi havia moltes, de parets seques, i també abatgers plens de móres, d'aquelles morades tan bones.

Na Rosa va ser la primera en tastar-les:

-Eh! Joan, Clara! veniu a menjar móres, són boníssimes!

-Allà són més grosses! -va dir en Joan.

-En podríem collir unes quantes bosses i dur-les a ca nostra, i potser farem melmelada i un pastís! Que bo!

-Un pastís de móres! Quina gran idea Clara!

-cridava na Rosa amb la boca plena de móres i de suc vermell que li regalimava per la cara... i per la brusa.

-Ai, ai! Ara com ho faré? -gemegava na Rosa amb la brusa plena de taques.

En Joan i na Clara se la miraven, la seva brusa pareixia un quadre.

-No passis pena, Rosa -va dir en Joan molt seriós- la teva brusa s'assembla molt a aquells quadres que vam anar a veure amb l'escola, te'n recordes Clara?

-Ah, sí. Es veritat, a la mestra li agradaven molt.

-Ho deis de ver?, així a casa no em diran res?

Tots tres es van posar a riure i van decidir tornar a la tanca de les dues alzines a fer la bereneta.

Però quan van arribar, què creieu que va succeir? que les bosses amb la bereneta tan bona que duien no hi eren. Les van cercar vora les alzines, darrere les mates però no hi trobaren res de res.

-Jo crec que ha estat el lleó -va dir na Rosa- a més, jo l'he sentit, i ben segur que deu ser per aquí i ens voldrà menjar a nosaltres perquè els lleons són ferotges i molt forts.

-Per aquí no n'hi ha de lleons! -va dir en Joan- els lleons viuen a l'Àfrica, que no ho sabies?

Al cap d'una estona na Clara va dir:

-Mirau allà, darrera

aquella mata, sembla que hi hagi com una porta, anem a veure que és?

Ella ja havia començat a caminar, darrera hi anava en Joan i després na Rosa.

Era una petita porta mig amagada entre la paret i les mates, de fusta vella pintada de verd, amb el pestell de ferro rovellat.

Què hi hauria darrera? No era molt estrany que els hagués desaparegut la bereneta i ara trobasin aquella porta? D'on havia sortit?

Els tres fiets se la miraven i en els seus ulls hi havia una mescla de curiositat... i de por.

Na Clara va agafar el pestell, les frontisses grinyolaren i lentament la porta es va anar obrint...

Na Clara, en Joan i na Rosa badaven uns ulls com taronges: allà hi havia el lleó, el capità del vaixell i el dragó que es crusprien la seva bereneta!!!

Estaven asseguts sobre una herba molt verda, a la seva vora hi havia un riu ple de peixos de colors i un vaixell fermat a un arbre molt alt que feia tota casta de fruites.

-Com estau al.lotets?, jo som el lleó, em dic Solar, i vosaltres qui sou?

Els tres al.lots restaven muts, ambadalits amb tot el que veien, era increïble!

-Ep! que no teniu llengua? -el capità fumava una pipa molt rara que

treia molt de fum.

-Ah! ara me'n record de vosaltres, éreu davall les alzines no és veritat! però se us veia tan petits...

El dragó se'ls mirava divertit, cada vegada que alenava li sortia una mica de fum pel nas; era verd, vermell i negre amb unes ales grans i recollides darrera les potes.

-Què feis aquí? -demanà na Rosa- no estàveu volant fa una estona?

Sí, i qui sou? i per què us estau menjant la nostra bereneta? -na Clara pareixia una mica empipada.

-Oh sí, perdona estimada amiga -va contestar el capità entre xuclada i xuclada de pipa- però has de pensar que nosaltres quan estam cansats de volar sempre ens aturam a aquest lloc, és el nostre refugi.

-Mirau -va continuar en Solar- les dues alzines les vam sembrar nosaltres, són màgiques, sabeu? i només aquells que hi deixen algun present veuen la nostra porta i entren al nostre refugi...

-Per compartir amb nosaltres allò que ha deixat i fer realitat molts dels somnis. Teniu somnis? -va preguntar el dragó.

En Joan, na Clara i na Rosa començaren a entendre les paraules d'aquells extraordinaris: un lleó que parlava, un dragó de colors... ja no tenien por i s'hi acostaren.

ren.

-Seieu, seieu amiguets i compartim ara el vostre present, ja no estàs empipada Clara?

Com ho saps que em dic Clara, vell capità?

-La teva veu és clara, clars són els teus ulls...

Val a dir que el capità, abans de ser-ho, havia estat poeta.

-Quines coses que dius, m'agraden.

-Idò si us agraden tant per què no començau a menjar amb nosaltres? Joan, vine a seure vora meu!

Mentre menjaven i bevien s'explicaven coses. Els tres amics, el capità, el lleó i el dragó s'havien conegut feia temps. Tots tres eren amics de Txuan, el màgic xinès que podia fer parlar els animals. El capità, que nomia Blaumarí, feia viatges arreu del món amb el seu vaixell per portar al seu amic Txuan tota casta de coses necessàries per fer la seva màgia: roses del desert, espines de peixos desconeguts, plantes de l'Amazònia, pèls d'ossos del Tíbet, gel del pol sud, aigua del Nil... i moltes altres coses.

Al Nil va trobar en Solar i se'l va emportar perquè es trobava molt tot sol, i pels boscos de l'Amazònia va aparèixer en Durfoc, el dragó, qui per poc no li crema el vaixell; i també es va afegir al grup perquè havia crescut abandonat i estava cansat de treure foc pels queixals i tan-

mateix no cremava res perquè a l'Amazònia tot és molt humit.

En Txuan es va posar molt content, en un no res els ensenyà a parlar i a volar, això sí, amagats entre els núvols perquè com que els homes eren una mica incrèduls si els haguessin vists volar a ple sol hi hauria hagut un esvalot.

Fins aquell moment només els tres infants s'havien assegut sota les alzines i els havien vist. Serien els únics?

-Ja ens hem acabat el menjar -va dir na Rosa- que voleu móres?, són d'aquelles morades tan dolces.

-Ai, gràcies filleta, però i el vostre pastís? i la vostra melmelada?

-No hi fa res -insistia na Rosa- perquè sabeu? crec que vindrem més vegades a cercar móres. Tot això i vosaltres és meravellós.

-Molt bé Rosa, veniu sempre que vulgueu i cada vegada serem més amics i ens contarem els nostres somnis.

Xerrant i rient s'havia fet fosc, el sol estava a punt de pondre's, era hora de tornar a cap a casa, però estaven tan bé amb els nous amics...

El capità Blaumarí tingué una bona pensada:

-No us preocupeu, -els va dir- nosaltres vos hi durem amb el nostre vaixell. T'agradaria conduir-lo amb mi, Joan?

En Joan era feliç al timó d'aquell vaixell. Primer van anar pel riu i després volaren entre els núvols amunt, amunt perseguint el sol que se n'anava a dormir.

En Durfoc venia volant al seu darrera, al damunt hi duia na Rosa qui semblava més petita encara. En Durfoc, de tant en tant, treia foc pels queixals i estels de colors per impressionar-la, i de veritat que ho aconseguia.

De cop i volta els tres infants es van trobar dins el pati de ca seva.

-Hola fills! ja us estava esperant.

La mare regava les flors del jardí.

-Hola mare -va dir en Joan- saps una cosa? quan sigui gran menaré un vaixell que podrà anar pel cel i pel mar.

ASSUMPTA GORRIAS PONS